

1

Nora lod fingrene glide hen over bogryggene.

Hun elskede bøger.

Der gemte sig liv inde bagved de hårde omslag. Oplevelser, kærlighed, spænding og drama.

Et højt grin fik hende til at kigge op. Nogle af de andre fra klassen sad i sofaarrangementet og snakkede.

Magnus havde klasket fødderne op på bordet.

Amalie lavede et vip med hovedet, så hendes lange hår lignede noget fra en shampooreklame.

Nora kiggede væk og skyndte sig om på den anden side af bogreolen inden de fik øje på hende. Det var meningen at de skulle finde bøger til deres historieopgave, men alle skulkede på den ene eller anden måde.

„Du finder ikke noget om Depressionen her,“ sagde Noras lærer. Hun virkede træt, men samtidig påtaget energisk.

Nora smilede skævt.

I det mindste kiggede hun på bøger.

Hendes lærer var allerede snurret rundt for at gå over og piske de andre i gang.

Nora stak hovedet frem og stjal et glimt af David. Han sad tilbagelænet med håret i en perfekt sideskilning. Et smil krusede sig om hans mund.

Han var altid så behersket. Han beherskede sine udtryk perfekt, og han beherskede diskret alle sine venner.

Hvis han havde været en figur i en bog, ville han være den unge læge som alle sygeplejerskerne var vilde med.

I den bog ville Nora sørge for at være kvinden han redede fra at dø, og som han forelskede sig hovedkulds i så snart han så hendes dybe, blå øjne.

Hun rystede på hovedet ad sig selv og hev ud i hætte-trøjens stof så den sad løst omkring maven, pludselig bevidst om sig selv og sin krop.

De andre rejste sig og gik over mod afdelingen med faglitteratur mens de brokkede sig til læreren der allerede var gået videre til næste gruppe.

Nora ventede på at det ringede inden hun gik hen til fagbøgerne og fandt de titler hun skulle have med hjem om Den Store Depression i USA.

Hun havde valgt emnet fordi titlen vakte genkendelse i hende, men hvis hun havde vidst at det handlede om økonomi, havde hun nok valgt Slaget i Svinebugten i stedet, hvilket også var et navn hun syntes hun kunne identificere sig med.

Da det ringede ud, rejste Nora sig langsomt og pakke sine ting.

Klog af erfaring holdt hun blikket rettet mod sin taske, bordet, sine bøger og hænder der gled gennem luften og sørgede for at alt kom på rette plads.

Den bedste måde at undgå kommentarer var ikke at fange nogen blikke, at være den sidste der forlod lokalet, så alle de andre var langt foran når hun kom ud og steg op på sin cykel.

Hun tog jakke på og svingede tasken om på ryggen. Den var tung, og hun fattede ikke hvordan de andre kunne få plads til alle deres skoleting i de smarte skråtasker de rendte rundt med.

Skolegården var næsten allerede tom.

En skoles tidevand var som ukurante bølger. Om morgenen gled bølgen af folk langsomt ind mod dørene, stoppede op ved hvert lille hjørne for at holde pause inden destinationen, men om eftermiddagen var mængden af elever som en tsunami der hurtigt og voldsomt brusede væk fra skolens område og kastede diverse stykker affald og elementer af på sin vej.

Et af disse elementer var Nora.

Hun var et stykke affald som andre glemte, og som følte sig lykkelig over at være glemt, for hvis nogen så hende, ville de sparke til hende som en sammentrykt dåse ved kantstenen.

Hendes humør lettede så snart hun sad på cyklen og var

på vej ad den lille sti der førte bag om villakvarteret hjem til hendes eget hus.

Hun nød forårets første lune sol og duften af blomster der var sprunget ud i haverne.

Nora havde fundet ud af at den bedste måde at drømme sig væk på næst efter en god bog, var at bevæge sig.

At suse gennem verden så hurtigt at ingen tog notits af hende.

I et øjeblik kådhed løftede hun ansigtet op mod himlen og smilede til det blå.

Hun havde tre kapitler tilbage af den bog hun læste og glædede sig som et lille barn til at se hvordan den sluttede.

Det var en af de bøger der hele tiden tvistede og drejede så man ikke kunne gætte næste skridt, men hun vidste godt hvad hun håbede. De skulle have hinanden. Det skulle ende lykkeligt.

Sådan måtte det være i bøger.

De skulle indgyde håb og glæde, ellers havde de intet formål.

Hun lænede cyklen op ad skuret i stedet for at stille den ind i stativet, selvom hun godt vidste at det ville irritere mor grænseløst.

Hun styrtede ind ad hoveddøren, løb ind på sit værelse, smed sig i sengen og slog op på side 376.

Langsomt slappede hun af i skuldrene, og hendes hjerte begyndte at pumpe roligt.

Hun lod øjnene glide hen over ordene og rutsjede ind i en verden befolket af en sindsforvirret mand, en ung pige og drengen der skulle redde hende.

Noras åndedrag blev mere og mere tilbageholdt i takt med at handlingen intensiveredes, og vejrtrækningen stoppede da hovedpersonen var lige ved at miste det hele.

Hun rullede om på ryggen med en tilfreds følelse da hun havde vendt den sidste side.

Forfatteren forbarmede sig. Det endte godt. De nåede ikke at kysse, men det kunne man gætte sig til var næste skridt.

Hun holdt bogen op foran ansigtet og kiggede på coveret. Det var smukt. Et hus i modlys på en rosa baggrund. Enkelt og fantastisk.

Hun havde som altid lyst til at begynde på side et igen. Sådan var det med gode bøger. Man ville have mere. Det var derfor serier var så geniale. Man kunne blive ved og ved med at begrave sig i det samme underfulde univers bog efter bog.

Nora rejste sig og stillede bogen i reolen der fyldte hele den ene væg. Hun skannede de andre bogrygge. Startede i øverste venstre hjørne og sluttede i nederste højre.

Hun havde læst dem alle sammen. Det fik en knude til at tage form i hendes hals. Hun kiggede bøgerne igennem igen. Der var flere hundrede, men når titlerne gled forbi hendes blik, kunne hun genkalde sig handlingen i hver og én.

Til sidst rakte hun frem og tog en bog med mørk ryg og store, sølvfarvede bogstaver ud.

Terry Pratchett. *Nation*.

Hun vendte den rundt og kiggede på forsiden. Den var smuk og rummede i sig selv hele historien. Den forestilte en blå nat. En ung dreng stod med ryggen til læseren med et spyd i hånden og kiggede ud over et grønligt hav hvor månen hang lavt og en delfin sprang op af vandet i en smuk bue. De eneste stærke farver på hele forsiden var den røde papegøje oppe i højre hjørne og den lille fugl der sad nede i venstre hjørne på N'et med et lidt drilsk ansigtsudtryk.

Nora lagde en hånd på forsiden og mærkede de prægede sølvbogstaver under sine fingre. Det skulle være hendes næste læsning. Hun kendte handlingen ud og ind, men det var en af hendes yndlingsbøger, så det gjorde ikke noget.

Hun lagde den på natbordet. Der var ikke tid til at gå i gang nu. Først skulle hun tømme opvasker og fylde vaskemaskinen. Én ting var at pisse mor af med cyklen, men det ville nok være at stramme den at droppe sine pligter.

På vej ud i køkkenet stoppede Nora foran det store spejl i gangen.

Hun rykkede sit ansigt helt tæt på og betragtede sine øjne. De var ikke dybe og blå, men grålige. Ikke synderlig smukke.

Hendes blik gled ned over resten af spejlbilledet.

Den posede hættetrøje dækkede alle former konstaterede hun med et tilfreds smil. Bukserne sad og pludrede om benene, og der var store polkaprikker på sokkerne. Hun så godt ud, så godt som det var muligt. Det var ikke imponerende, men hun skjulte på snedigste vis alt hvad der var indenunder, og det var det vigtigste.

Hun spekulerede et øjeblik på om hun skulle begynde at gå med kasket igen. Hendes hår var fladt og kedeligt, men på den anden side fik hun flere kommentarer til kasketten end til håret. Det var nok bedst at lade være, selvom hun havde lyst.

Nora nåede kun at læse et enkelt kapitel inden det var tid til at lave mad. Hendes mor kom hjem mens hun stod og formede frikadeller.

„Hej, skat.“

Nora kunne høre hende hænge sin jakke op og smide tasken ind i skabet.

„Har du haft en god dag?“

„Fin,“ svarede Nora og smed endnu en frikadelle på panden. Den spruttede så noget smør klattede op på væggen bag komfuret. Nora skyndte sig at tørre det af med en finger.

Mor kom ud i køkkenet. Hun havde skjorte på, så hun havde været på kundebesøg.

„Fandt I ud af det med historieopgaven?“ spurgte hun

mens hun hev grøntsager ud af køleskabet til salaten.

„Mmmm,“ svarede Nora og håbede at morens spørgsmål ikke fortsatte i samme rille. Så heldig var hun naturligvis ikke.

„Hvem kom du så i gruppe med?“ lød dødsstødet.

Nora vægrede sig ved at svare, men hun havde allerede udtænkt et plausibelt argument.

„Der var ikke andre der interesserede sig for Den Store Depression, så jeg fik lov til at arbejde alene,“ svarede hun med så meget lys i stemmen hun kunne mønstre.

Fik lov ...

Mor kiggede på hende med det dér bekymrede blik som Nora hadede.

„Alene? Igen?“

Nora slog ud med hånden.

„Det er fint, mor. Jeg kan bedst lide det på den måde. De andre går ikke rigtig op i ... noget. De vil bare springe over hvor gærdet er lavest.“

Mor begyndte at skære salaten. Små stykker, så der kunne være flere forskellige elementer på gafflen. Hun åbnede munden for at sige noget, men de sekunder det tog hende at finde ud af hvad, udnyttede Nora hurtigt.

„Vi er ved at løbe tør for mælk,“ sagde hun. „Og der er heller ikke så meget vaskemiddel tilbage.“

Mor kiggede op.

„Åh, så du har sat en vask over?“

Hendes tanker var på fineste vis ledt fra bekymring over

datterens velbefindende til mere lavpraktiske ting.

„En hvid vask,“ fortsatte Nora. „Kurven var helt fuld.“

Mor nikkede og gik i gang med tomaterne.

„Dejligt. Tak for det.“

De lavede resten af maden i tavshed, og far kom styrrende ind ad døren i samme øjeblik tallerkenerne blev sat på bordet.

Han gav Nora et kys på panden.

Han havde gjort det hver dag han kom hjem så længe Nora kunne huske, men her på det sidste havde hun udviklet en underlig modvilje mod det.

På en måde følte hun sig for gammel til den gestus, og på den anden side ønskede hun at han aldrig ville holde op.

Noras mave krummede sig sammen da de alle tre sad sammen ved bordet. Hun havde et spørgsmål hun vidste ville afføde en ubehagelig diskussion, men der var ingen vej udenom.

„Far,“ sagde hun og håbede at mor var for optaget af sin mobil til at lægge mærke til det.

Far kiggede på hende.

„Ja?“

Nora lagde gafflen fra sig, skævede hurtigt over mod mor der scrollede frem og tilbage på skærmen, og besluttede sig så for at der ikke ville komme et bedre tidspunkt end nu.

„Det er bare fordi jeg ønsker mig en bog. Den er helt

ny, og den skulle være virkelig god.“

Mor kiggede op. Hendes pande havde trukket sig sammen til et mindre uvejr. Hun rystede på hovedet allerede inden far nåede at svare.

„Ikke tale om,“ sagde hun skarpt. „Vi *har* snakket om det her. Du trænger til at komme ud og være sammen med dine venner. Det er ikke sundt at sidde alene hver dag med næsen i en bog.“

Nora holdt blikket fast på sin far.

„Men den er ikke dyr, det ...“

„Det kommer ikke an på prisen,“ sagde mor. Hun havde også lagt bestikken fra sig. „Ikke flere bøger. Det er ligesom alle de unge drenge der spiller for meget computer. De ender som hulemennesker uden den mindste forståelse for social interaktion.“

Nora lænede sig tilbage og foldede armene over brystet.

„Det passer ikke. Jeg ... Kan jeg ikke bare få nogle lompepenge, så køber jeg den selv. Alle andre på 15 får lompepenge. Amalie får 500 om måneden. Jeg er den eneste der ...“

Far sendte mor et blik.

„Hun læser, Karen. Det er jo ikke fordi hun er stofmisbruger eller noget.“

Mor rejste sig, selvom hendes tallerken stadig var fuld. Nu talte hun kun til far, som om Nora slet ikke befandt sig i rummet mere.

„Vi *har* talt om det, Anders. Hun har ikke godt af det.

Hun sidder dér helt alene. Ingen venner. Da jeg var på hendes alder ...“

Far løftede hænderne for at få hende til at tie.

Nora kiggede ned i bordet. Hun skummede indvendig.

Hun var træt af at høre på mors *'da jeg var på Noras alder ...'* Det var den samme sang hver gang. Hun havde været populær. Hun gik til fester. Hun havde været sammen med sine veninder. Hun havde ikke siddet lukket inde på sit værelse.

„Det er ligegyldigt,“ snerrede Nora, skubbede tallerkenen ind på bordet, rejste sig og forlod køkkenet.

Hun kunne høre sine forældre diskutere videre da hun smækkede døren til sit værelse. Vredt kastede hun sig på sengen og slog op på kapitel 2 i Nation.

2

Nora smed cyklen op ad skuret, gik indenfor med sin taske og kom hurtigt ud af huset igen. Hun gad ikke være inden døre i dag.

Hun var i et mærkeligt humør, og det havde hun været siden spisefrikvarteret hvor drengene havde spillet bordtennis i klassen på to sammenskubbede borde.

Deres pointsystem var hurtigt gået fra de officielle regler til at indbefatte at det gav ekstrapoint at ramme Nora i baghovedet.

I starten var det kun de to der spillede der morede sig, men snart sad hele klassen og grinede mens Magnus triumferende talte alle sine point sammen og lagde nye til.

Det var endt med at Nora havde rejst sig og forladt klassen. Hun kunne høre Magnus' stemme bag sig.

„Det var jo bare for sjov. Skal der virkelig ikke mere til

at gøre dig sur?”

Nora var flygtet ud på toilettet hvor hun fiskede Nation frem og satte sig til at læse.

Hun græd ikke længere når de drillede hende. Det var hun færdig med. Hun havde opbrugt alle tårer på den konto. Nu blev hun bare indestængt. Fik et altoverskygende behov for at være for sig selv ... og for at læse.

Hun forstod ikke hvorfor de var sådan efter hende. Hun havde ikke gjort dem noget. Hun passede sig selv. Sørgede for ikke at gå i vejen, og hun sladrede ikke når de prankede lærerne. Hun gjorde alt for at være en flue på væggen eller en fugleklat under deres sko, og alligevel var den eneste tak en bordtennisbold i hovedet.

Første gang havde hun smilet og fisket bolden op af hættten, men syttende gang kunne hun ikke smile mere. Hun kunne ikke lade som om det var tilfælde og skæve skud.

Da det ringede, havde hun skyndt sig tilbage til klassen så hun ikke risikerede at komme efter læreren og gøre opmærksom på sig selv. Ingen havde sagt noget til hende. Ingen havde så meget som kigget på hende. Ikke engang grinet.

Så nu havde hun det som hun altid havde det efter en dårlig dag i skolen. Hun havde brug for at begrave hjernen i en handling langt væk. Hendes tanker skulle skylle med tsunamier rundt på de store verdenshave eller flyve på ryggen af en fønix langt ind i en mørk og faretruende

jungle. Problemet var at hun kendte Nation for godt. Alle ord og sætninger hang på siderne som dovne spindelvæv, og de var så kendte at de ikke kunne holde hendes tanker fanget i det fiktive univers. Hun skulle have en ny bog. En ny handling.

Hun satte sig op på cyklen og trådte så hårdt i pedalerne at hun hurtigt blev forpustet.

Vejret var slået om, og store, tunge skyer hang lavt over byen. Det varede ikke længe før regndråberne ville danse på fortovene.

Nora så op og trådte en smule hårdere. Hun ville gerne nå frem til shoppingcenteret inden det skete. Hun var bestemt ikke klædt på til forårsskybrud.

De første dråber begyndte at falde i samme øjeblik Nora parkerede cyklen. Hun skyndte sig indenfor, og gik nærmest automatisk den vej hun altid gik.

Synet af de mange bøger fik Noras humør til at ændre sig til det bedre med det samme. Boghandelen var stor og indrettet som café og boghandel på samme tid. Der var stillet reoler op som adskilte små aflukker med lænestole, borde og sofaer.

Et aflukke havde Chesterfield-lænestole og et gammelt, mørkt mahognibord. Et andet var stilrent møbleret med nye møbler i hvid læder, et bord med glasplade og en vase med friske blomster. Der var et aflukke fuld af farver, hvor sofaen var så blød at man næsten følte det som om man sad i en sky. Der var et sted for børnene, hvor en sandkasse

var fyldt op med bolde i stedet for sand, og hvor de voksne kunne ligge på liggestole og nyde deres kaffe og lånebøgers mens børnene legede. Der var et sted med store Fatboys spredt ud over gulvet, og et andet hvor enkle læderstole med skinnende fødder af krom stod omkring et limegrønt bord. Og over det hele, mellem alle siddepladserne, var reoler fyldt med bøger.

Loftet var dekoreret med store bogstaver der så ud til at falde fra himlen som gigantiske snefnug, og de få steder hvor reolerne levnede plads til væggen, hang smukke plakater med den fællesnævner at alle billederne var illustrationer fra bøger.

Nora elskede boghandelen.

Hun kunne bruge timevis dernede, og hun ville til hver en tid foretrække at bo der frem for derhjemme. Hvis altså det havde været muligt.

Der var ikke så mange mennesker lige nu, hvilket også var sådan Nora foretrak det. Når folk fik fri fra arbejde, var boghandelen som regel stuvende fuld. Alle siddepladser var optaget, og der var en konstant summen fra folk der snakkede over deres kaffe.

Nora gik ikke hen til reolen med nyheder først. Den ville hun gemme til sidst, ligesom når man spiser det slik man bedst kan lide efter alt det andet.

Hun ville lade spændingen over hvad der var udkommet siden hun var her sidst, boble i maven mens hun bevægede sig ned langs reolerne og studerede de bogrygge

hun for manges vedkommende allerede kendte temmelig godt.

Ud over nyudgivelserne var reolen med ungdomsbøger hendes favorit. Hun elskede de verdener der udspillede sig i dem. De snobbede ikke elitært opad med svære ord og alt for indviklede tankespind. I ungdomsbøgerne fandt hun både lette og tunge emner skrevet på en måde så ens egen hjerne kunne kapere og tænke over det.

Bøgerne i butikken var ikke kun inddelt efter de gængse kategorier som børnebøger, ungdomsbøger og voksenbøger. Der var også genreinddelinger såsom fantasy, krimi, socialrealisme, biografier, rejseskildringer og alle de andre genrer.

Og så var nogle reoler inddelt efter kontinenterne.

Her kunne man finde store forfattere fra det afrikanske kontinent, fra Australien, Nordamerika, Sydamerika og så videre. På den mindste reol hang et skilt hvor der stod *Antarktis*, og i stedet for bøger rummede den lille hylde syv små pingviner i plastic, hvilket altid fik Nora til at smile.

„Kan jeg hjælpe med noget?“

Stemmen ramte Nora mens hun bøjede sig frem mod de syv pingviner. Hun rettede sig hurtigt op og kiggede bagud.

Der stod Elias fra parallelklassen. Han havde et skilt på brystlommen. *Elias Nielsen*.

„Nej, jeg ...“

Nora hev befippet ud i sin hættetrøje. Hendes hud begyndte akut at koge.

„Der er ikke nogen forfattere fra Antarktis, det er derfor vi har sat pingviner op.“

Han nikkede ned mod hylden.

„Det ved jeg godt. Jeg ville bare ...“

Noras tunge snublede over ordene, og hun havde lyst til at løbe sin vej.

Troede han hun var dum?

Hun vidste da godt at der ikke boede mennesker på Antarktis. Det ville hun høre for i morgen i skolen. Det var hun sikker på.

Elias var gode venner med David, så snart ville alle vide at hun gik i boghandelen for at studere plasticpingviner. Pis osse!

„Kigger du efter noget bestemt?“

Hvorfor kunne han ikke bare gå?

„Nej, jeg har ingen penge. Jeg kigger bare.“

Nora bed sig selv så hårdt i tungen at hun havde lyst til at skringe. Hvorfor havde hun dog sagt det?

„Okay.“

Elias blev stående lidt inden han snurrede rundt og gik tilbage mod den cirkelformede disk midt i det store lokale.

Nora knyttede hænderne hårdt og tog nogle dybe indåndinger fordi hun ellers var bange for at eksplodere af skam.

Derefter snurrede hun omkring og gik ud af butikken med hovedet godt trukket ned mellem skuldrene og blikket stift rettet mod sine skosnuder.

Inden hun nåede ned på torvet, havde hun taget en ny og meget pludselig beslutning.

Hendes mor skulle ikke bestemme om hun skulle have nye bøger. Hun havde brug for læsestof, især nu hvor de næste mange måneder i skolen med sikkerhed ville blive værre end de foregående.

Nora måtte bide al ulyst i sig og finde et arbejde. Hun måtte tjene sine egne penge så hun ikke var afhængig af morens velvilje.

Med beslutsomme skridt stormede hun ud på midten af torvet og standsede brat op. Hun drejede langsomt om sin egen akse mens blikket gled hen over alle forretningerne.

Spørgsmålet var hvor hun skulle søge job.

Tøjbutikkerne var udelukkede. Der arbejdede kun smarte, supertynde piger som var nedringede til navlen.

McDonald's var for larmende. Amalie arbejdede i Matas, så det var et klart no-go. Legetøjsbutikken duede heller ikke. Hun kunne allerede høre de øgenavne der ville blive smidt efter hende hvis hun fik job der.

Hendes blik stoppede ved Netto.

Hjertet hamrede i brystet.

Kassedame?

Flaskedreng?

Det var en god mellemvej. Ingen i klassen ville arbejde der. Det var de for smarte til. De ville ikke engang *komme* der, for de købte deres cola og kaffe på de små caféer. På den anden side var det heller ikke alt for latterligt. Det var et supermarked. Det måtte være okay.

Med bankende hjerte begav Nora sig hen mod Nettos indgang.

Hun havde ingen ide om hvordan man søgte job, så hun blev nødt til at spørge nogen. Det ville blive morderligt pinligt, men det måtte hun bide i sig.

Hun *måtte* tjene penge. Ellers skulle hun genlæse Nation resten af sin skoletid, og selvom det var hendes yndlingsbog, kunne man også få for meget af det samme, selvom det var godt.

Dørene gav et træt *swush* da de gled til side.

Nora stod et øjeblik i åbningen for at orientere sig.

Hvem skulle hun spørge?

Kassedamerne så alle tre ud til at have mægtig travlt, så det virkede ikke som en god ide at forstyrre dem.

Hun kiggede rundt.

Der måtte være en slags bestyrer i butikken. Det var sikkert ham hun skulle have fat på.

I det samme fangede hendes blik en rød opslagstavle ved siden af flaskeautomaten.

Fra kunde til kunde stod der øverst med tykke bogstaver.

Nora gik derhen.

Der hang kun ét opslag.
Hendes hjerte hamrede. Det var perfekt.

*Hjælp til forefaldende havearbejde søges.
Godt betalt.
Vi søger en stærk og pålidelig person.*

Var hun stærk?

Hun følte sig i hvert fald pålidelig. Og jobbet kunne ikke være bedre.

Havehjælp.

Hun skulle ikke forholde sig til andre mennesker. Hun ville sandsynligvis komme til at arbejde alene.

Nora rev hele opslaget ned i stedet for at tage en af de små slipper med adressen på. Hun kunne ikke risikere at andre så det og fik jobbet før hende.

Hun foldede hurtigt papiret og puttede det i lommen.

3

„Så er det nu!“

Mor stæsedede rundt og pakkede sine ting. Far var allerede taget på arbejde.

Nora skovlede den sidste skefuld yoghurt i munden og stillede skålen over på køkkenbordet uden at skylle den af.

Mor sendte hende et blik, men sagde ikke noget. Klokkeren var mange, og de skulle begge skynde sig for at komme til tiden.

„Er du klar?“

Mor stod med tasken over skulderen og trippede.

Nora nølede.

Det var en af hendes absolutte hadedage i skolen. Der var skoleturnering i fodbold, og det var meningen at alle skulle deltage og komme hinanden ved.

„Kommer nu.“

Hun tog jakke og sko på i søvngængertempo og kunne se at mor var lige på nippet til at fare i flint, hvilket gav hende en sær tilfredsstillelse.

„Hvorfor bruger du aldrig den skjorte jeg købte til dig?“ spurgte mor da de sad i bilen. Det var ikke normalt at mor kørte hende, men de skulle mødes oppe på stadion, og det lå temmelig langt væk fra hvor de boede.

Nora svarede ikke. Hun havde diskuteret tøj med mor før, og hun orkede det ikke.

„Den ville ellers klæde dig,“ fortsatte mor og blinkede til højre. „Den sidder lidt mere ... ind til kroppen. Viser dine smukke former.“

Hun smilede, og Nora havde mest af alt lyst til at vrænge ansigt ad hende. Hun havde ingen smukke former.

Hun skuttede sig i sin hættetrøje og sagde stadig ingenting.

Jo tættere de kom på stadion, des flere cyklister overhalede de.

Alle var på vej til turneringen.

Nogle havde bannere med, og andre havde malet sig i ansigtet med farver der repræsenterede deres hold.

Mor vinkede til Amalie. Amalie vinkede ikke tilbage. Hun fulgtes med nogle af de andre smarte piger, og Nora sørgede for at kigge grundigt efter noget i handskerummet da de passerede flokken.

„Er du sikker på at du vil gå hjem?“ spurgte mor da Nora steg ud af bilen. „Du kan bare låne mit rejsekort.“

Nora rystede på hovedet.

„Behøves ikke,“ svarede hun, smækkede døren og gik op mod banerne uden at se sig tilbage.

Der herskede allerede en overgearet stemning på det store græsareal.

Det tog ikke Nora lang tid at finde sin klasse, selvom hun på ingen måde ønskede at slutte sig til dem.

Deres lærer var malet gul i den ene side af ansigtet og rød i den anden. Det var alle andre på nær spillerne også.

„Nora!“ sagde læreren, som om hun var glad for at se Nora. „Du er den sidste. Sofia har farverne.“

Nora bed tænderne sammen og kiggede over mod Sofia der var ved at være færdig med at male Oskar. Han lavede grimasser mens hun tværede farverne rundt i hans hoved, og hun grinede, så hun havde svært ved at styre sine bevægelser.

Da hun malede i nærheden af hans mund, stak han tungen ud.

„Hundekys,“ sagde han og lavede et langt slik på hendes hånd.

„Ad for fanden, hvor er du klam,“ spruttede Sofia. „Du er færdig.“

Hun skubbede ham af taburetten med den ene fod og så op for at finde ud af hvem der var næste offer. Da hendes blik faldt på Nora, rejste hun sig og rakte farverne frem mod hende.

„Kan du selv?“ spurgte hun sukkersødt. „Oskar var vildt klam, så jeg skal lige ind og vaske hænder.“

„Selvfølgelig,“ mumlede Nora og stod med farverne i hånden.

Hun ville ligne en idiot hvis hun prøvede på selv at farve ansigtet. Hun ville være en idiot hvis hun ikke var farvet lige som alle de andre. Hun ville skille sig ud.

Hun så rundt.

Der var ingen hun kunne spørge om hjælp, så hun stak bare farverne i lommen. Hellere være asocial, hvilket de allerede syntes hun var, end at ligne et endnu større fjols.

Hun foldede armene over brystet og vendte sig mod banen hvor drengene allerede var ved at varme op.

Lidt derfra kunne hun høre pigegruppen øve sig på deres slagsang. De havde trænet som om de var cheerleadere fra en amerikansk high school, og selvfølgelig havde ingen af dem inviteret hende med.

Det første hold de skulle spille mod var parallelklassen.

David stod på midten af banen og snakkede med Elias, og det fik noget i Noras mave til at fryse til is. Hun syntes de skævede hen mod hende. Elias var sikkert i gang med at fortælle hvilken fattiglus hun var. At hun ikke engang havde råd til en bog.

Dommeren fløjtede, og kampen gik i gang.

Nora blev stående og så første halvleg. Hun kunne ikke holde blikket fra David. Han løb elegant og var helt fantastisk til at dribble. Det så mere ud som om han dansede

end spillede fodbold. Han var klart den bedste på banen, og han scorede alle klassens tre mål.

Elias scorede et enkelt for parallelklassen, og David gav ham en high five bagefter. Han var så flink. Selvom de var modstandere, ønskede han tillykke.

Nora var sikker på at han var en helt igennem god fyr. Hun var sikker på at hvis han bare lærte hende at kende, ville han også være flink mod hende. Måske endda synes om hende, for han virkede ikke lige så fladpandet som alle de andre.

Han havde faktisk aldrig mobbet hende. Hun havde aldrig set ham mobbe nogen.

Før halvlegen var slut, benyttede Nora sig af virvaret til at smutte væk fra banerne. Ingen ville lægge mærke til at hun ikke var der.

Hun gik ned til vejen og satte sig på bænken i busskuret. Så fiskede hun en notesbog og opslaget fra Netto op af tasken.

Al denne spildtid kunne lige så godt udnyttes til noget praktisk.

Hun måtte gøre sig umage med ansøgningen til havejobbet. Hun *ville* have det.

Hun foldede opslaget ud og læste det for hundred sytten-
de gang.

Det var skrevet i hånden med smukke buede bogstaver. I toppen af papiret var der præget et slags guldfarvet monogram ind i det hvide.

Meget fornemt.

Nora begyndte at blive en smule nervøs.

Var det en kongelig eller en slags greve der søgte havehjælp? Og hvis det var, hvorfor havde de så slået det op i Netto? Sådan nogle mennesker måtte da finde deres hjælpere andre steder. Mere fornemme steder.

Nora læste navnet nederst på siden.

Fru Drissing.

Der var ingen adelig titel. Måske var det bare en dame som godt kunne lide at se ud som om hun var noget specielt. Den slags mennesker var Nora vant til. Dem gik hun i skole med hver dag. Hun var sikkert bare påtaget fin. Ikke noget specielt.

Adressen var heller ikke fancy.

Vejen lå ikke så langt fra Noras hus, og hun kendte den udmærket.

Hun åbnede notesbogen og begyndte at skrive.

Hun stregede ud og skrev om mange gange inden hun var tilfreds med resultatet.

Når hun kom hjem, ville hun skrive ansøgningen ind på computeren, putte den i en kuvert og tage op og smide den i fru Drissings postkasse.

Nora følte sig udmattet da hun kom hjem.

Sådan var det altid når skoledagene ikke var normale.

Hun havde efterhånden fundet ud af at navigere nogenlunde sikkert gennem en almindelig skoledag uden at gøre

opmærksom på sig selv, men når klassen var ude, skulle hun hele tiden tage bestik af situationer og overveje hvert eneste skridt, og det drænedes al hendes energi.

I stedet for at skrive ansøgningen med det samme, lagde hun sig under dynen med Nation i skødet.

Hun ville læse lidt inden hun gik i gang med det praktiske.

Hun skulle bare sørge for at huske aftensmaden. Mor og far kom altid senere hjem om fredagen, så det var hende der skulle lave mad.

Inden hun kom til sjette kapitel, hørte hun hoveddøren smække op.

Nora kiggede på uret.

Det var alt for tidligt. Hun var hverken helt eller halvt klar endnu.

Mor kaldte gennem huset.

„Nora? Er du parat?“

Nora skubbede sig op af sengen. Der var tydeligvis noget hun havde glemt.

Hun trykkede sig i panden lige over næseryggen. Mor havde med garanti sagt det til hende, men meget af mors talestrøm flød ind ad det ene øre og direkte ud ad det andet.

Hendes dør blev skubbet op, og mor stak hovedet ind.

„Helt ærligt, Nora, er du ikke klar? Vi skal køre.“

„Jeg er klar,“ svarede Nora og forsøgte desperat at komme i tanker om hvad hun skulle være klar til.

„Men ...“ Mor gav hende elevatorblikket. „Ville du ikke tage skjorten på? Vi snakkede jo om det i morges.“

„Du snakkede med dig selv,“ sagde Nora hårdt. „Jeg skifter ikke.“

Mor sukkede og var allerede på vej ud.

„Ja ja. Men skynd dig nu. Far møder os derinde. Steffen og Karina sagde at Jane også ville være hjemme. Så har du én at snakke med.“

Nora kunne mærke sin krop spænde op. Steffen og Karina. Jane!

„Behøver jeg tage med?“ råbte hun efter sin mor. „Jeg har det ikke så godt.“

„Du har det fint,“ svarede mor inde fra soveværelset. „Selvfølgelig skal du med. Det bliver hyggeligt.“

Nora lod sig dumpe ned på sengen og krammede hovedpuden over sit ansigt.

Hyggeligt!

På ingen måde.

Steffen og Karina kunne aldrig snakke om andet end deres planlagte udbygninger, deres nye båd eller den sidste heeeelt fantastiske ferie de havde været på.

Og Jane ...

Der var ingen fare for at Jane ville snakke med Nora.

Ingen fare overhovedet.

Det viste sig at Jane slet ikke var hjemme.

Det var jo fredag, kvidrede Karin. Jane skulle til fest

med sine venner. Skulle Nora ikke til fest?

Ikke i dag, svarede mor og tilføjede med et kvækkende grin at man jo *skulle* holde fri indimellem.

Nora lod som om hun ikke hørte dem og slog op i Nation som hun havde været forudseende nok til at tage med.

Hun nåede en del kapitler i løbet af den aften.

4

Mor og far var endnu ikke stået op da Nora tog af sted for at aflevere sin ansøgning til fru Drissing.

Himlen var skyfri, og selvom der var koldt, var det en smuk lørdag morgen.

Der var en anelse frost på græsset i folks haver, men samtidig dannede påskeliljer og anemoner gule og hvide pletter, så forårsstemningen var intakt på trods af temperaturen.

Nora så på brevet der blafrede en anelse i hendes hånd.

Hun håbede virkelig at hun fik jobbet. Det ville fryde hende at gå i boghandelen og købe bøger for sine *egne* penge. Så kunne mor ikke sige nej. Så kunne hun ikke bestemme.

Hun havde allerede kig på et par titler som hun overvejede at anskaffe sig for den første løn.

Hun rystede på hovedet ad sig selv.

Det nyttede ikke at sætte forventningerne i vejret. Hvis bare én anden havde søgt stillingen, kunne Nora ikke forestille sig at det var hende der løb med jobbet.

Hun havde ingen kvalifikationer overhovedet. Så godt som alle andre ville være et bedre valg.

Da hun kom op på den vej fru Drissing boede på, steg hun af cyklen og trak resten af vejen. Det boblede af nervøsitet i maven, hvilket var komplet latterligt eftersom hun bare skulle smide et brev i postkassen.

Alligevel kunne hun ikke slappe af.

Det føltes som om meget afhang af denne ene handling. På en måde havde hun det som om det kunne ændre hendes liv.

Selvom det bare var et job.

Selvom det bare var småpenge.

Og bøger.

Hun stoppede brat da hun kom til nummer 15.

Det hus havde hun aldrig lagt mærke til før, hvilket var vildt mærkeligt, nu hun stod og betragtede det.

Hun måtte være kørt forbi mindst 1000 gange, og alligevel kom det bag på hende at der lå noget der nærmest mindede om et lille slot på denne normalt kedelige vil-lavej.

Hun lod sin cykel dumpe ned på jorden mens hun betragtede den store dobbeltjernlåge der førte ind til en smal vej belagt med perlegrus som endte i en rund plads foran huset.

Lågen var sort, og der var en masse kunstfærdigt udførte snoninger på den.

Den rakte op i luften og endte i en bue, hen over hvilken hækken voksede i en endnu større bue.

Det var en ganske almindelig ligusterhæk der omkransede grunden, men Nora havde aldrig set en ligusterhæk der var så perfekt. Den var tyk og tæt, og så var den klipet så lige at det virkede helt overnaturligt.

Nora lod sit blik vandre ind gennem jernlågens krøller og så til sin forfærdelse at også haven var fuldstændig fantastisk.

Der var bede med et hav af påskeliljer som allerede bølgede i morgenbrisen. Der var en gigantisk rododendron, frugttræer, buske og blomsterbede, og det hele lignede noget som var taget ud af et eventyr.

Nora sank en klump.

Hun ville aldrig nogensinde få det job. Hvem end fru Drissing var, så ledte hun med sikkerhed efter en person med meget mere erfaring. Én som kendte alle planter og blomster.

Hun kiggede op mod huset der var gråt med sort tag.

Et tårn søgte mod himlen i den ene side af bygningen. Alle vinduer var hvidmalede og buede i toppen. Huset var lige så fejlfrit som haven.

Det var intimiderende.

Fru Drissing befandt sig uden tvivl i et andet luftlag end Nora.

Hun holdt kuverten med ansøgningen ind til sin brystkasse og så på postkassen.

Det var til grin at aflevere ansøgningen. Hun vidste at de ikke ledte efter én som hende.

Modløs bukkede Nora sig efter sin cykel da hun hørte en skrattende kvindestemme.

„Kan jeg hjælpe med noget?“

Hun rettede sig op og fik øje på et lille samtaleanlæg til højre for lågen. Hun havde mest af alt lyst til at hoppe op på cyklen og flygte, men hun var bedre opdraget end som så.

„Nej, jeg ...“

Hun tøvede lidt. Skulle hun stikke en løgn?

„Jeg så bare opslaget i Netto. Jeg har skrevet en ansøgning.“

Der blev stille et øjeblik, og så spruttede samtaleanlægget skrattende.

„Jeg kommer ned,“ sagde stemmen.

Nora ville sige at det behøvede hun ikke. Hun havde ombestemt sig. Men hun nåede ingenting før hun hørte mikrofonen blive slukket. Hun kunne mærke sved pible frem i sine håndflader.

Det var pinligt. Uhyggeligt pinligt.

Et øjeblik efter kom en lille golfvogn om husets venstre hjørne.

En kvinde med knold i nakken og sort jakkesæt med en rosa skjorte parkerede foran lågen.

Hendes ansigt så stramt og uvenligt ud.

„Goddag, fru Drissing,“ sagde Nora da kvinden ikke gjorde anstalter til at starte samtalen.

Hun rystede på hovedet.

„Jeg er husbestyrerinde,“ sagde hun kort. „Du havde skrevet en ansøgning.“

Hendes blik afsøgte Nora fra top til tå, og det var mere end tydeligt at hun ikke var imponeret. Da hun scannede forbi hættetrøjen, udstødte hun endda et slet skjult fnys.

„Du ligner ikke én der er vant til at tage fat,“ konstaterede hun da elevatorblikket nåede toppen.

„Nej, jeg ...“

Nora ville undskylde misforståelsen og gå sin vej.

Hun følte sig lille og dårligt tilpas sammen med denne kvinde. Hun fik hende til at føle sig mindre værd end dem fra klassen, og det var noget af en bedrift.

„Det skal være hende,“ lød det pludselig fra samtaleanlægget.

Lyden gav et gib i husbestyrerinden der omgående vendte sig og kiggede bestyrtet op mod huset.

Nora fulgte hendes blik og syntes at hun i et splitsekund så et ansigt gemt bag noget der lignede en kikkert i et af vinduerne på første sal.

„Men, fru Drissing ...“ pippede husbestyrerinden.

„Jeg vil ikke ...“ sagde Nora.

„Hun er perfekt,“ lød stemmen igen.

Noras hjerte hamrede voldsomt.

Husbestyrrerinden vendte sig langsomt rundt og kiggede hende direkte i øjnene. Munden var snerpet hårdt sammen.

„Det lader til at du er ansat,“ sagde hun. „Mød op på mandag efter skole.“ Så trådte hun på speederen, og golfvognen forsvandt.

Nora løftede en hånd.

Hun havde slet ikke lyst til at arbejde der. Hun havde for alvor ombestemt sig. Men hun kunne ikke nå at sige noget.

Hun kiggede op mod vinduet hvor hun havde set ansigtet bag kikkerten, men der var intet andet end et hvidt, fjernet gardin.

Nora foldede kuverten sammen, puttede den i lommen og satte sig op på cyklen.

Hele weekenden diskuterede Nora frem og tilbage med sig selv om hvad hun skulle gøre.

Hun vidste at hun ingen forudsætninger havde for at arbejde i en have som fru Drissings. De havde ikke engang læst hendes ansøgning så de kunne se hvor forkert beslutningen var.

Eller ...

Der var ingen tvivl om at husbestyrerinden ikke havde været enig med fru Drissing, men det betød åbenbart ingenting. Måske havde de fået talt ordentligt sammen på mandag når Nora mødte op, og så ville hun blive bedt om

at gå sin vej igen.

Eller hun ville slet ikke dukke op. Det ville gøre alt meget nemmere.

De behøvede ikke fortælle hende det åbenlyse, og hun skulle ikke konfronteres med et afslag.

Det var løsningen. Det ville være det bedste for alle.

Og dog.

Fru Drissing lød som en kvinde der vidste hvad hun ville, og hun havde sagt ja. Uden dikkedarer. Hun havde betragtet Nora gennem sin kikkert, og hun havde besluttet sig med det samme.

Nora ville tage derop efter skole. Hun kunne ikke lade en person som husbestyrerinden skræmme hende væk. Det var vel fru Drissing der bestemte.

Nora kunne ikke engang tage sig sammen til at læse, så hun satte sig i stuen og tændte fjerneren.

Det var søndag eftermiddag.

Mor var til fitness, og far var ude at træne til den ironman han skulle gennemføre i efteråret.

Nej, hun ville ikke møde op.

Hun zappede over på en hjernedød serie og lagde sig med fødderne oppe i sofaen.

Hun *havde* jo fået jobbet.

Pludselig kom mor ind ad døren. Nora havde ikke lagt mærke til at der var gået så lang tid. Hun hvirvlede gennem stuen med sine tasker og røde kinder. Virkede altid som om hun gik glip af en masse hvis hun ikke skyndte sig.

Mor var den eneste Nora kendte der kunne slappe hektisk af. Det var noget med både at drikke te, læse nyheder, måske lidt af en bog og betragte livet i haven, alt sammen på under en halv time for så at fare op af stolen og tage overgearet fat på dagens næste gøremål.

„Ligger du bare der?“ spurgte hun. „Er der ikke nogen af dine venner der kan være sammen?“

Nora sukkede.

Gad vide hvem alle de venner var som mor konstant snakkede om?

Amalie? Sofia?

Mor havde aldrig set Nora sammen med nogen af dem. Ikke siden første klasse hvor de besluttede sig for at Nora var lidt af en mærkelig type man ikke gad dele sine barbie-dukke med.

Mor greb fjernbetjeningen og slukkede for tv'et.

„Kom nu. Vejret er smukt, og foråret banker på. Gå nu ud og hæng ud med de andre.“

Nora rejste sig med et fnys.

Hun gad ikke engang svare. Gad ikke lukke op for den diskussion endnu en gang.

Hun gik ned mod sit værelse.

„Det kan du godt glemme, unge dame,“ råbte mor efter hende. „Du skal ikke lukke dig inde med dine bøger. Ikke i dag.“

Nora snurrede rundt.

„Men, mor ...!“ råbte Nora.

Hun havde lyst til at fortælle hende at hun ikke havde nogen venner. Ingen at hænge ud med. Hun var en fucking taber og en underlig freak. Ingen gad være sammen med hende, og da slet ikke på en smuk dag som i dag.

Men ordene blev i hendes hals.

Hun kunne se skuffelsen i sin mors ansigt.

Skuffelsen over at hun havde fået sådan en taber til datter.

I stedet snuppede Nora sin jakke.

„Jeg skal mødes med de andre på havnen,“ sagde hun og følte et stik i brystet da morens øjne lyste op.

Hvordan kunne hun være så blind?

Den aften kunne Nora høre sine forældre diskutere efter de var gået i seng.

„... og hvorfor ville hun ikke have aftensmad?“ spurgte far.

Der kom intet svar.

„Hvad er der sket mellem jer to i dag? Stemningen har været så trykket at man kunne skære i den.“

„Jeg ansporede hende bare til at tage lidt ud og være sammen med sine venner,“ sagde mor.

„Karen ...“ sukgede far.

„Men hun gjorde det,“ sagde mor glad. „Hun mødtes med dem på havnen.“

„Du må snart droppe det dér,“ sagde far. „Du tror seriøst ikke det bare var noget hun sagde?“

„Nej!“

„Karen, vi har diskuteret det her så mange gange før. Nora føler sig ikke tilpas i den skole. De er nogle snobber. Tror du ikke vi skulle overveje at sende hende et andet sted hen? En almindelig folkeskole, måske? Hun har forsøgt at falde til i otte år nu uden held.“

Nora kunne høre mor gispe.

„Bekymrer du dig da slet ikke om hendes uddannelse? Hendes fremtid?“

„Jeg bekymrer mig om hendes velbefindende,“ sagde far højt.

„Den skole er den bedste i området,“ sagde mor hårdt. „Det er ikke til debat.“

Så blev der stille.

Nora forestillede sig hvordan de lagde sig til at sove med ryggen til hinanden.

Hun bed sig i læben.

Hun måtte blive bedre til at lade som om hun havde det godt.

Det var synd for far.

5

Skoledagen sneglede sig af sted.

Da det ringede ud for sidste gang, var Nora for en gangs skyld ikke den sidste der forlod klassen.

Hun var så optaget af sine tanker om hun skulle tage jobbet hos fru Drissing eller køre hjem og læse videre i Nation, at hun helt glemte at være på vagt over for sine klassekammerater.

Underligt nok skete der ikke noget.

Ingen råbte ubehagelige kommentarer efter hende eller piftede hendes cykel. Faktisk var hun nøjagtig lige så usynlig som hun plejede at være.

Hun satte sig op på cyklen og troede egentlig at hun havde besluttet sig for at tage hjem, men da hun bemærkede omgivelserne, gik det op for hende at hun var cyklet ned til fru Drissings vej.

Nora stoppede et stykke fra det store hus.

Det var noget af et puds hendes underbevidsthed havde spillet hende. Hun kunne have svoret at hun drejede ned ad stien mod sit eget hus, ganske som hun plejede.

Tårnet på fru Drissings hus tårnede sig op over hækken skråt fremme. Noras hjerte hamrede som om det var på vej ud af brystkassen.

Hvorfor var hun dog så nervøs?

Hun trak det sidste stykke, stadig uden at have nogen intention om at gå indenfor. Hun ville bare kigge. Se huset og indkørslen med de små, hvide sten inden hun vendte om.

„Endelig kom du,“ lød husbestyrerindens stemme allerede inden Nora fik øje på hende i golfvognen bag jernlågen.

„Jeg ...“

Nora sank en klump.

Husbestyreinden holdt en fjernbetjening op mod lågen som gled lydløst op.

„Kom nu,“ sagde hun utålmodigt. „Jeg har ikke hele dagen.“

Nora forsøgte at tænke hurtigt og finde på alle mulige og umulige undskyldninger, men ikke en eneste dukkede op.

Hun trak cyklen indenfor.

„Du kan stille den der,“ sagde husbestyrerinden og pegede på et lille cykelstativ til venstre for lågen. „Og følg så med.“

Golfvognen var allerede et godt stykke væk da Nora fik skubbet dækket ind mellem de to jernbuer der lod til at være lavet til meget smallere hjul.

Hun skyndte sig efter husbestyrerinden der ikke tog notits af at den nye medhjælper var kommet langt bagud. Nora måtte løbe for at indhente hende og stadig småløbe for at følge med.

„Dit arbejdsområde bliver her i haven,“ sagde husbestyrerinden da Nora var nået op på siden af golfvognen. „Og du bliver i haven.“

Kvinden vendte ansigtet mod Nora og kiggede på hende med sammenknebne øjne.

„Okay,“ svarede Nora og smilede, hvilket ikke blev gengældt.

Tværtimod virkede det som om husbestyrerinden kneb ansigtet endnu mere sammen.

„Huset er forbudt område. Du må tisse af inden du kommer. Vi kan ikke have alle og enhver rendende indenfor og forstyrre fruene.“

„Nej, det er klart,“ svarede Nora og følte sig som et lille barn der blev anklaget for at have stjålet kager fra køkkenskabet.

Golfvognen stoppede brat, og husbestyrerinden så igen på Nora med sit sammenknebne mørke blik.

„Fruen er en meget privat kvinde. Du må under ingen omstændigheder forstyrre hende. Under ingen omstændigheder!“

„Det er forstået,“ sagde Nora og havde lyst til at stå ret og gøre honnør.

Husbestyrerinden nikkede tilfreds og satte gang i golfvognen igen. Denne gang virkede det som om hun ikke kørte helt så hurtigt, for Nora kunne nøjes med at tage lange, hurtige skridt for at følge med.

De begav sig venstre om huset, og der åbenbarede sig en kæmpe have. En park.

Nora gispede.

Den var smuk, som taget ud af et eventyr med høje rosenbuske, træer med perfekt formede løvhang og en å som førte ned til en sø med et springvand i midten. En lille hvidmalet bro buede sig over åen, og en sti af brosten førte ned på den anden side af søen.

„Her er fantastisk,“ udbrød Nora.

Husbestyrerinden fnøs og satte farten en smule op.

Bag søen skød høje rektangulære hække op, og Nora vidste med det samme at det var en labyrint.

Hun følte en boblen i maven. Aldrig før havde hun set så smuk en have.

„Vent her!“ Husbestyrerinden stoppede brat, og Nora var lige ved at gå ind i golfvognen.

Hun lavede et lille, kejtet hop til siden.

Golfvognen fik fart på igen, og Nora så den forsvinde ned bag labyrinten. Et øjeblik efter kørte den tilbage igen, men holdt sig i den anden side af haven, så langt fra Nora som muligt.

Nora kløede sig i nakken.

Hvad skulle hun dog her?

Golfvognen forsvandt rundt om hushjørnet, og Nora snurrede rundt og kiggede op mod huset der fra denne side var næsten dækket til af de enorme rosenbuske.

„Det er meget pænt, ikke?“ lød en mandsstemme.

Det gibbede i Nora der ikke havde hørt ham komme.

Han smilede og rakte hånden frem.

„Jeg hedder Karl.“ Manden havde en pibe i munden der vippede når han talte. „Agnes fortalte at dit navn er Nora?“

Nora nikkede.

Han havde en sort sweater på og et par grå overalls. Han havde kortklippet gråt hår og ditto skæg.

Hun tog hans hånd. Den var stor og ru.

„Det er ikke pænt,“ sagde Nora. „Det er fantastisk.“

Karls smil blev endnu bredere.

„Tak, jeg er også selv ret tilfreds.“

„Så du er havemanden?“ spurgte Nora.

„Jep, det er mig, men bare kald mig Karl. Det er kun Agnes der går op i titler. Hun siger aldrig andet end ’fruen’, ’gartneren’, ’husbestyrerinden’ ... Du hedder ’hjelperen’. Bare så du ved det.“ Han smilede igen. „Har hun fortalt dig noget om jobbet?“

Nora rystede på hovedet.

„Ikke meget. Jeg skal hjælpe til i haven, og jeg må under ingen omstændigheder gå ind i huset.“

Karl lo, så piben dansede i hans mund.

„Nej, Agnes er meget territorial. Huset er hendes domæne.“

„Jeg ville ellers tro at det var fru Drissings,“ sagde Nora. Karl løftede et øjenbryn.

„Ja, det kan der være noget om. Det ved Agnes bare ikke.“

Han vendte rundt og begyndte at gå ned mod havens bagerste ende.

Nora fulgte med.

Karl fortalte alt om det arbejde hun skulle udføre.

Han brugte meget tid på at trimme og beskære haven, og hendes job var i al sin enkelthed at rydde op efter ham. Han ville lægge kviste og lignende i papirsække, og så skulle hun fragte det ned allerbagerst i haven og fordele haveaffaldet i forskellige kompostbunker.

„De store ting kører jeg på genbrugspladsen en gang hver fjortende dag. Det ville være meget fint hvis du også kunne hjælpe med det?“

Nora nikkede.

Karl fortalte også at hun ville få 100 kroner i timen, og det var ham der aflagde regnskab til husbestyrerinden.

100 kroner!

Nora kunne ikke lade være med at smile. Der ville ikke gå lang tid inden hun kunne købe den første bog.

„Har du nogen spørgsmål?“ sluttede Karl af.

Nora tøvede lidt.

„Hvordan er hun? Fru Drissing?“

Karl lavede et vip med hovedet.

„Hun er noget for sig,“ sagde han. „Men helt OK. Du kommer sandsynligvis ikke til at møde hende. Hun bevæger sig ikke ud når der er andre. Jeg har arbejdet her i ni år, og jeg har kun mødt hende 15-20 gange. Hun er ... lidt speciel.“

Nora nikkede og kom til at kigge op mod huset. Gad vide om hun nogensinde ville møde hende?

Karl slog hænderne sammen.

„Så var der vist ikke mere.“

Han så på hende og lyste så pludselig op som om han kom i tanker om noget.

„Nå jo, du skal selvfølgelig huske at tage noget tøj på som kan tåle at blive beskidt, men det kan jeg se at Agnes allerede *har* fortalt dig.“

Nora kiggede ned ad sig selv.

„Joh ...“

Hun havde bare almindeligt tøj på.

„Det skal jeg nok sørge for,“ sagde hun.

„Kan du starte på onsdag?“ spurgte Karl.

Nora nikkede.

De gav hånd igen, og Nora gik op gennem haven, rundt om huset og ned til lågen der åbnede mens hun stod og fumlede med at få sin cykel fri af stativet.

Hun kiggede hurtigt op mod vinduet hvor fru Drissing havde stået den anden dag.

Der var ikke andet end det hvide gardin som var trukket for.

Hun smilede for sig selv da hun satte sig op på cyklen.

Hun havde fået et arbejde. Sit allerførste arbejde.

Det føltes rigtig godt.

6

Nora rejste sig med en klump i maven da det ringede.

Hun hadede når hun ikke havde madpakke med, men mor havde fået den latterlige ide at det ville være godt for hende at gå i kantinen, så hun insisterede på at give Nora penge med i skole.

Så har du en naturlig mulighed for at være sammen med de andre, havde hun sagt, og da Nora tog rugbrødet frem for at smøre madpakke alligevel, havde hun pakket det væk uden så meget som at blinke. *Du kan ikke blive ved med at gemme dig, Nora,* sagde hun og smækkede køleskabsdøren, og så var den diskussion slut.

Nora havde overvejet at droppe frokosten, men hendes mave rumlede, og hun følte sig helt kvalm af sult. Hun ville smøre madpakke i aften, men i dag var der ikke andet at gøre end at begive sig ned i kantinen.

Hun knugede halvtredseren hårdt i hånden og sørgede

for ikke at fange nogen blikke på vej derned.

Amalie, Sofia, Magnus, David og nogle af de andre gik et stykke foran hende, så Nora satte farten en smule ned for ikke at komme til at stå bag dem i køen.

Da hun kom ned til kantinen, var hun ved et lykketræf havnet midt i en gruppe fjerdeklasser.

Hun slappede en smule af.

Ingen af dem ville sige noget til hende. De var selv så opmærksomme på at være de små at de ikke lagde mærke til en enkelt syvendeklasses-outsider.

„En pastasalat,“ sagde Nora og syntes at hendes stemme lød alt for høj og gennemtrængende.

„Kylling eller tun?“ spurgte damen bag disken.

„Kylling.“ Nora hviskede næsten.

David og Magnus fra hendes klasse stod i køen.

De skulle sikkert have pizza.

Pokkers, hvorfor havde hun ikke ventet lidt længere tid? De var travlt optaget af at diskutere et eller andet, så måske var hun heldig at de ikke lagde mærke til hende.

„Hvad sagde du?“ Damen råbte næsten.

Nora lænede sig frem og gentog sin bestilling.

Hun kunne egentlig bedst lide tun, men der lå mange drillerier gemt i at lugte af fisk, så kylling var det sikre valg.

Damen skovlede et par skefulde op på en tallerken.

„Noget at drikke?“

Nora nøjedes med at ryste på hovedet, hun turde ikke sige mere. Det havde allerede taget for lang tid.

Hun tog tallerkenen som damen rakte frem mod hende, men i samme øjeblik som hun snurrede rundt for at flygte fra den alt for eksponerede position, valgte en af fjerdeklasserne at træde et skridt bagud og fangede i bevægelsen en af Noras fødder.

Hun så scenen for sit indre blik allerede inden den udspillede sig. Hun mistede balancen. Kastede instinktivt armene op i luften for at finde ligevægt, men i den bevægelse kom hun samtidig til nærmest at skyde pastasalaten med kylling og dressing og det hele fremad. Direkte mod sine klassekammerater.

David nåede at opdage den flyvende pastasalat og hoppede hurtigt et skridt til siden, men Amalie og Magnus var ikke så hurtige.

Pastaen ramte Amalies rosa bluse med et *slask*.

Hun skreg og viftede pastaen væk som var det en giftig edderkop.

„Hvad fanden har du gang i?“

Et lille stykke kylling klistrede fast til Magnus' pandehår. Han slog det væk med hånden.

„Jeg ...“

Amalie stampede hysterisk i gulvet. Hendes ansigt havde antaget en farve der var en anelse mere højrød end hendes bluse.

„Det er en Munthe plus Simonsen, din klodsede spasser!“ hvinede hun.

„Undskyld,“ fremstammede Nora.

„Det dér samler du selv op,“ råbte damen bag disken.

Nora kiggede fra den ene til den anden. Hun havde mest lyst til at løbe sin vej, men hun skulle rydde op. Det vidste hun at hun skulle.

David var ingen steder at se. Heldigvis.

Damen kastede en slatten karklud ud til Nora.

„Det hele,“ beordrede hun.

„To fucking venstrefødder,“ snerrede Magnus over skulderen mens han førte Amalie væk.

Nora bukkede sig ned og begyndte at tørre op.

Hun kunne høre at selv fjerdeklasserne fniste bag hendes ryg.

Det var sidste gang hun gik i kantinen.

Nogensinde!

„Skal du have hjælp?“

Nora kiggede op og så Elias fra boghandelen stå foran sig. Hun kogte indvendig, og samtidig gled en kold fornemmelse ned langs hendes rygrad. Hjælp? Hun kiggede rundt. Hvilken plan var det en del af? Havde de ikke ydmyget hende nok?

Hvis hun sagde ja, ville han sikkert bare bryde ud i latter og råbe: *Hvad tror du selv?*

„Nej tak,“ sagde hun og kiggede ikke mere på ham.

„Tøsen kan ikke engang finde ud af at stå på sine egne ben!“ hørte hun et sted fra kantinen.

Flere grinede.

Nora tørrede videre, og da hun rejste sig, var de alle sam-

men væk. Dem fra klassen. Elias og de små fra fjerde.

Nora rakte damen den dressingfyldte karklud.

Hun holdt en hånd op.

„Smid den ud. Det er sgu for klamt.“

Nora slap den over skraldespanden, snurrede rundt og styrtede ned mod klasseværelset hvor alle havde hørt om hændelsen allerede.

De sidste tre timer af skoledagen følte som år, og Nora var mere centrum for opmærksomhed end hun nogensinde havde været før.

Hun hadede det, og da det ringede, var hun for en gangs skyld den første der forlod skolens område.

Det kunne simpelthen ikke gå hurtigt nok.

Hjemme var huset som sædvanlig tomt.

Det passede Nora godt ikke at skulle konfrontere mor, for hun ville straks have set skuffet ud når hun lagde mærke til Noras røde øjne.

Hun ville vide at det var fordi Nora havde lavet et eller andet spasset, og hun ville ryste på hovedet og sukke over hvorfor Nora ikke kunne tage sig lidt sammen, og *'da hun gik i syvende ...'*

På den anden side ville det have været rart hvis far var hjemme. Han ville lægge en arm om hende. Han ville ikke sige noget, bare være der.

Desværre var det et særsyn at hun og far var alene.

Han arbejdede mere end mor, og når de endelig var hjem-

me alle tre, fik de aldrig lov at være alene.

Mor skulle altid være med. Altid i midten. Centrum.

Nora sked på sine pligter.

Hun samlede Nation op fra natbordet og satte sig op på sit yndlingssted på taget.

Solen skinnede og havde varmet den side af skorstenen som Nora lænede ryggen mod.

Hendes forældre havde på det strengeste forbudt hende at opholde sig på taget, men hun var ligeglad.

Hun elskede udsigten deroppefra. Hun elskede at kunne sidde et sted og betragte verden uden at den kiggede tilbage.

Mor blev tosset da hun kom hjem og maden ikke var klar. Hun blev næsten lige så rød i hovedet som Amalie.

„Jeg havde så mange lektier,“ løj Nora. Hun var efterhånden lidt for god til at lyve over for mor.

Mor trak vejret tungt, lignede én der talte til hundrede inde i sig selv og strøg så Nora akavet over kinden.

„Det er okay, skat,“ tvang hun sig selv til at sige, men kunne ikke skjule den underliggende tone af at hun ikke mente det overhovedet. „Jeg har bare så travlt på arbejdet for tiden. Det er hårdt også at skulle komme hjem til et bombet lokum.“

Nora kiggede rundt på de bare flader i stuen. De puffede puder der stod perfekt i sofaens hjørne. Coffee table-bogen der lå skråt på den helt rigtige måde på sofabordet, og vin-

dueskarmene hvor intet støvgran fik lov til at ligge i mere end tre sekunder.

Der var intet bombet over deres hus.

Tværtimod virkede det sterilt i forhold til andre hjem. En opstilling som ikke var beregnet til beboelse.

„Jeg går i gang nu,“ mumlede Nora. Hun orkede ikke at høre på morens selvmedlidenhed.

„Tak, skat, jeg skal lige ...“

Hun bukkede sig, så flertallet af hendes ord forsvandt ned i hendes taske.

„... meget vigtigt,“ sluttede hun da hun rettede sig op igen.

Nora nikkede.

Der var altid noget der var meget vigtigt.

Hun og far lavede sjov med det en sjælden gang imellem bag mors ryg, men det var faktisk ikke sjovt overhovedet.

„Det får du simpelthen ikke lov til!“

Mor lagde gafflen på tallerkenen. Et stykke af den hamburgerryg som Nora havde kogt sad på spidsen. Perfekt udskåret til en lille kvadratisk og mundret firkant.

„Men, mor ...“

Nora havde ingen argumenter klar.

Hun havde ikke forestillet sig at mor ville forbyde hende at arbejde. Hun havde forventet at hun ville brokke sig og vende det hvide ud af øjnene, men forbyde det?

Aldrig.

Hun sendte et bedende blik til sin far.

„Karen ...“

Han lagde en hånd på mors skulder. Hun slog den væk og vendte sig mod ham som en ninja.

„Og hvad med hendes skole? Skal hun ikke koncentrere sig om sin skole mere?“

„Det er jo bare nogle timer om ugen,“ brød Nora ind. „Det er jo ikke et fuldtidsarbejde.“

„Og hvad i alverden skal du tjene penge for?“ fortsatte mor. „Får du ikke alt hvad du har brug for? Computer, tøj, fjernsyn, iPhone, for slet ikke at tale om tag over hovedet og mad på bordet.“ Hun nærmest spyttede ordene ud.

„Jeg ville jo bare ...“

Nora tav.

Man kunne ikke diskutere med mor når hun var i det humør.

Hun kiggede på sin far igen. Denne gang med et bestemt blik.

Det her måtte han tage sig af. Det måtte *han* løse.

„Det er da godt for hende at lære hvad det vil sige at have et arbejde,“ sagde han. „Karen, lad nu være. Hun tager ikke skade af at have et job.“

Mor fnøs og åbnede munden.

Dengang jeg ... tænkte Nora, sekundet inden hun sagde det.

„Dengang jeg var på hendes alder ...“ begyndte hun.

Slam!

Far slog en hånd i bordet.

Nora stirrede på ham.

Han havde aldrig gjort sådan før.

Mor sad med åben mund. Hun så bange ud.

„Hun har skaffet sig et job. Ikke et narkoforbrug. Vi burde være stolte!“ råbte han og rejste sig så hurtigt at hans stol var ved at vælte.

Mor sad helt stille og bare stirrede på ham.

Hendes mund lukkede sig.

Noras hjerte hamrede i brystkassen. Det var det eneste hun kunne høre.

Dunk.

Dunk.

Dunk.

Far fastholdt mors blik og så ud som om han ville sige mere, men der kom intet.

Dunk.

Dunk.

Dunk.

Så snurrede han rundt.

Nora kunne høre ham tage sin jakke.

Hoveddøren smækkede, og et øjeblik efter brølede hans bil ud af indkørslen.

Mor lagde begge hænder på bordet. Hun kiggede ikke på noget.

Nora havde lyst til at sige et eller andet.

Hun ville jo bare tjene lidt penge. Hun ville bare købe nogle bøger. Det var ikke meningen at ...

Hun trak vejret ind for at lukke ord ud som hun endnu ikke havde bestemt sig for hvad skulle være.

Mor løftede en hånd.

„Jeg skal nok rydde op,“ sagde hun. „Er du sød at gå ind på dit værelse?“

Det var ikke et spørgsmål.